

Phần 8

Khiết Tường bối rối, thấp thỏm. Mấy hôm rồi ông Khiết Thanh không về cũng không liên lạc.

- Có lẽ ba giận mình lắm!

Cô lại giận dỗi khi nghĩ về Bill. Trở về nước làm gì mà không một dòng tin tức.

Khiết Tường bấm máy gọi cho Yến Lan:

- Alô!

- Gì thế, Khiết Tường?

- Dữ ác chưa? Có chồng rồi bỏ mặc bạn bè nè!

- Ồ, không phải đâu. Tại tui này còn đang trong “tháng trăng mật” mà.

Khiết Tường cười nhẹ thay vì là tiếng cười rộn rã như thường khi:

- Chà! Người ta một tuần, còn cô, một tháng cơ đấy!

Giọng Yến Lan vẫn vô tư hạnh phúc:

- Phải hơn người mới vui chứ! Mà Khiết Tường khỏe không? Vẫn vui vẻ chứ!

- Không vui!

- Sao vậy! Anh chàng “vệ sĩ” đâu?

- Lại về nước!

- Làm gì về hoài vậy?

- Chẳng biết!

- Sao lại không biết?

- Gã không nói với mình lời nào.

- Tệ thật! Nhưng sao Khiết Tường không chủ động gọi cho anh ấy?

- Mình sẽ chẳng làm như thế! Mình đã là gì của anh ta đâu.

- Nhưng theo lời Yến Lan, thì Khiết Tường đã... nhớ anh ta.

- ...

- Và có thể khẳng định... cô nàng đã biết yêu... nhưng còn sĩ diện.

- Hừ! Cũng vì anh ta đáng ghét thôi mà. Biết đâu về nước... cưới vợ cũng nên!

- Ủ nhỉ! Thế thì có người sẽ khổ rồi!

- Làm gì có!
- Sao biết?
- Mình chẳng thèm khô.
- Nhưng ngoài cậu ra thì sao?
- Làm gì còn ai ở đây?
- Ái My?

- Con bé đã từ bỏ ý định lâu rồi kia mà! Mà nhắc đến Ái My mới nói. Con bé quả đúng là “bé con”! Ngày nào cũng khăng khăng một mực, mới nghe anh ta nói gì đây là bỏ cuộc ngay, lên xe cùng một anh chàng khác!

- Con bé vô lo lắm, ai như chúng ta! Có lẽ Khiết Tường đang buồn phải không?

Khiết Tường yên lặng. Cô thầm nghĩ không biết có nên tâm sự với Yến Lan vào lúc này không. Cô ấy đang hạnh phúc mà kể chuyện buồn thì thật là...

Thấy Khiết Tường yên lặng, Yến Lan thảng thốt:

- Alô! Khiết Tường có nghe không?

Giọng Khiết Tường ừ xừ:

- Alô!

- Sao thế? Có chuyện gì sao, Khiết Tường?

- Mình không muốn làm cậu mất vui... Nhưng mà quả thật, mình không biết tâm sự với ai nữa, Yến Lan à?

Giọng Khiết Tường ghen ngào khiến Yến Lan càng chột dạ:

- Sự tình thế nào? Khiết Tường cứ tâm sự đừng ngại mà!
- Khiết Tường đang rối tung đây!
- Chuyện gì thế Khiết Tường?
- Ba ép gả mình.
- Sao lại thế? Gả cho ai?
- Một gã trai trẻ cùng làm ăn với ba.
- Khiết Tường có nhận lời không?
- Nhận lời thì nói làm gì!
- Phải suy nghĩ thật kỹ, Tường ạ! Cũng may là cậu chưa quyết định.
- Chính vì thế ba giận mình lắm! Mấy hôm rồi không liên lạc gì!
- Rồi bác sẽ nghĩ lại mà!
- Mình đang rất lo.

- Bác vốn là một người rất thoáng trong tình cảm, sao Khiết Tường không giải thích?

- Sao lại không! Nhưng ba nghĩ anh ta là thần tài của ông ấy, có thể giúp ông ấy vượt qua con khủng hoảng tài chính này.

- Thế thì cũng khổ nhỉ! Anh ta là người như thế nào?

- Mình không có cảm giác với anh ta. Và... cũng chẳng quan tâm hẳn là người thế nào, chỉ biết hẳn rất đáng ghét.

- Có lẽ đó chỉ là cảm nhận ban đầu? Cũng nên tìm hiểu anh ta chứ, Khiết Tường!

- Mình không còn tâm trí!

- Được. Ái My giao thiệp rộng. Nếu Khiết Tường đồng ý, mình sẽ nhờ Ái My tìm hiểu xem!

- Tùy cậu! Mình đang rất mệt mỏi.

- Được rồi. Khiết Tường cứ nghỉ ngơi đi! Nhớ nhé, đừng nên quyết định vội vàng khi chưa hiểu gì về anh ta à ghen!

- Ừ. Cảm ơn Yến Lan!

- Thôi, chào nhé!

- Ừ, bye!

Khiết Tường cúp máy ngả người ra ghé thẩn thờ.

...

Một đóa hồng lại được mang đến. Khiết Tường vui mừng, vì lần trước hoa đến và Bill trở về. Cô ôm lấy đóa hồng, trong lòng hạnh phúc trào dâng với niềm hy vọng, mong chờ Bill sẽ xuất hiện.

Đúng như mong đợi, tiếng gõ cửa vang lên, tim Khiết Tường rộn rã. Nhưng vì đổi hờn, cô lạnh lùng hạ giọng:

- Mời vào!

Khiết Tường cố tình không ngẩng đầu lên và lúi húi bên xấp tài liệu nhưng cô vẫn kịp nhận thấy đó là dáng của một người đàn ông.

- Em thích đóa hồng đấy chứ, Khiết Tường?

Khiết Tường giật bắn người, mặt biến sắc vì đó không phải là tiếng của Bill mà cô đã quen thuộc.

Cô ngẩng đầu nhìn và... thật thất vọng, đứng trước mặt cô không ai khác đó là người cô rất ghét.

- Là anh à?

- Có vẻ em không vui khi anh đến?

- Nếu biết thế thì anh đến để làm gì?

Khiết Tường đứng lên, tay ôm đóa hoa nâng niu cắm vào lọ thủy tinh.

Vũ Nguyên cười thích thú, tự tiện ngồi xuống ghế, anh ngả người ra ghế dựa, phân trần:

- Nhưng thấy em nâng niu đóa hoa thế, là anh vui lắm rồi!

Khiết Tường sượng người vì chợt hiểu ra mình đã lầm. Không còn cách nào khác cô chỉ im lặng rời khỏi lọ hoa.

Vũ Nguyên xoa cằm:

- Chấp nhận hoa có phải là câu trả lời gián tiếp em cũng chấp nhận anh?

Khiết Tường buồn cười:

- Anh là anh, hoa là hoa. Tôi không kể người tặng hoa là ai, chỉ biết là hoa thì phải nâng niu. Dù không thích chủ nhân của nó, cũng phải trân trọng. Chẳng lẽ, anh muốn nhìn thấy tôi quăng chúng đi?

- Ô! Thế thì không! Anh chỉ ước em cư xử với anh giống như đóa hoa kia.

- Anh nghĩ là anh đáng thế sao?

- Đáng chứ!

Khiết Tường cười nhếch môi:

- Hừ! Anh có tự tin quá không đó?

- Tất nhiên là không. Điều đó là tất nhiên mà!

- Anh... có gặp ba tôi không?

- Không! Anh mới từ Thái Lan về! Anh cũng đang muốn gặp bác ấy đây!

Vẻ mặt Khiết Tường lo lắng. Cô biết rằng ba cô rất cần sự giúp đỡ của Vũ Nguyên. Việc anh đi vắng sẽ là một khó khăn của ông Khiết Thanh muốn lấy lại những gì đã mất.

Chuông điện thoại đổ, Khiết Tường lịch sự ra hiệu xin phép nghe điện thoại:

- Alô!

- Alô!... Cô chủ... về gấp đi cô chủ.

- Có chuyện gì thế dì?

- Ông chủ... cho người đến coi nhà. Ông chủ... sắp bán nhà!

- Sao! Được rồi, tôi sẽ về liền.

Mặt Khiết Tường nhợt nhạt hẳn. Cô vội cúp máy, miệng lắp bắp:

- Xin lỗi anh, tôi có việc riêng...

- Có việc gì thế Khiết Tường? Anh có thể giúp gì được không?

- Cảm ơn anh! Đây là việc riêng của gia đình tôi.
- Nếu em không bình tĩnh, anh có thể đưa em về.
- Được rồi. Tôi còn có tài xế. Tôi đi đây!

Khiết Tường khóa cửa, tay run lấy bẫy, cô như không đứng vững nữa trước cú sốc này. Trước nay ba cô làm gì cũng tính toán, bàn bạc với cô, nay sao lại thế kia chứ?

...

Cô vội vã lao vào nhà:

- Ba! Ba ơi!

Vẻ mặt ông Khiết Thanh tiều tụy hẳn.

Mọi người đã ra về. Nhìn thấy ba im lặng, cô càng nóng ruột:

- Ba! Ba nói đi! Sao đến nông nỗi này hả ba?

Ông Khiết Thanh xua tay mệt mỏi:

- Ba xin lỗi!

- Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao? Sao ba lại bán ngôi nhà này? Đây là kỉ niệm của gia đình ta kia mà. Ba! Ba đừng bán có được không?

Vẫn ngã dài trên ghế, giọng ông Khiết Thanh thều thào:

- Công sức ngần ấy năm trời, nay đã bị hủy diệt trong tay ba rồi. Ba thật là đáng chết, đáng chết mà!

Vừa nói ông vừa đâm bình bịch vào ngực mình một cách hối hận:

- Nhưng ba không còn cách nào khác, con ạ!

- Sao lại có thể? Nợ của ba để từ từ ba con mình làm có tiền rồi trả mà!

- Không được con ơi! Ba thiếu nợ rất nhiều! Rất nhiều! Chỉ có thể bán căn nhà này mới có thể trả hết... và vì bởi... trước đó ba đã... cầm cố ngôi nhà này rồi còn gì.

Khiết Tường đứng phắt dậy tức tối:

- Sao lại là căn nhà này? Trước đây dù khó khăn đến mấy ba cũng cố xoay xở giữ lại nó. Ba nợ bao nhiêu? Nếu được sao ba không lấy cái xưởng bánh kia mà bán. Còn ngôi nhà này...

Ông Khiết Thanh lắc đầu:

- Ai lại làm thế hả con. Hãng xưởng là nơi làm ra tiền, bán nó rồi, cha con mình biết lấy gì để sống? Ba định làm một mẻ rồi rút khỏi sàn giao dịch. Nào ngờ... nát bét cả. Hã đã lừa gạt ba!

- Sao? Hã là ai?

Ông Khiết Thanh ngơ ngác:

- Ba cũng không rõ. Cứ nghĩ hẳn cũng là tay làm ăn khá, có thể tin tưởng. Nào ngờ hẳn sang nhượng cổ phiếu rồi biến mất...

Càng kể, mặt ông càng căng thẳng và tức giận.

Nước mắt Khiết Tường ràn rụa:

- Vậy là con phải rời xa căn nhà này thật sao?...

- Mình còn có... công ty... Ba hứa ba sẽ quay đầu lại, ba sẽ cùng con làm lại cơ nghiệp này... chắc chắn là làm được mà con!

Khiết Tường chỉ biết im lặng chấp nhận. Dẫu sao đó cũng là người cha thương yêu và kính trọng nhất của cô.

Cô ôm lấy ông Khiết Thanh đau xót:

- Ba!...

Ngoài kia, tiếng người nhôn nháo:

- Chết rồi! Cháy!

- Cháy ở đâu đấy?

- Không biết! Khói cứ bốc lên mùn ngụt thế kia.

Hai cha con Khiết Tường chạy ra sân nhìn về hướng đám cháy. Ông Khiết Thanh nheo nheo mắt:

- Dường như là hương của xưởng bánh nhà ta!

Tim Khiết Tường đập mạnh:

- Đúng rồi! Là hương của nhà ta! Chết rồi! Con phải đến đây nhanh, may ra còn kịp.

- Tài xế đâu. Nhanh lên! Khiết Tường chờ ba!

Hai người ngồi trong xe mà cứ như là ngồi trên đồng lửa.

- Nhanh lên nào!

Giọng ông Khiết Thanh thúc giục. Nhưng ngoài phố người và xe càng nhôn nháo. Xe cứu hỏa chạy hú còi vang trời.

Trước mắt họ là đám khói ngút trời. Khiết Tường điếng người khi đám cháy bốc lên từ xưởng Khiết Thanh. Cô mơ hồ nhớ đến cái ấm điện mà lúc nãy cô rời khỏi vẫn chưa kịp rút ra...

Giọng ông Khiết Thanh gào thét:

- Trời ơi! Xưởng của tôi! Cứu lấy nó! Cứu lấy nó bỏ người ta!...

Và rồi... tiếng ù ù bên tai, trời đất quay cuồng và tối đen, ông Khiết Thanh ngất lịm.

Khiết Tường thẫn thờ ngồi bên chiếc giường bệnh, nước mắt ràn rụa. Giờ đây cô như một kẻ điên dại vì trắng tay. Nhà đã bán, xưởng đã cháy. Ba cô bị đột quỵ mê man chưa biết bao giờ tỉnh lại. Hàng chục công nhân bị bỏng nặng phải nằm điều trị.

Trong một ngày, chỉ trong một ngày thôi mà mọi sự cứ như là giấc mộng. Cô đã phải bán tất cả tài sản để chạy lo thuốc thang cho ba cô và các nạn nhân.

Công an đã điều tra rõ sự thật, chính vì sự bất cẩn của cô từ cú sốc trước đó mà dây điện đã bị cháy và chạm mạch. Cũng may là kịp thời. Nếu không, hậu quả còn thê thảm hơn cho các hộ lân cận.

Các bạn của Khiết Tường đã có mặt đầy đủ, ngoại trừ hai chàng trai Bill và Vũ Nguyên.

Khiết Tường thở dài trách móc:

- Trong cơn hoạn nạn mới biết ai là bạn tốt!

Yến Lan khẽ hỏi:

- Vũ Nguyên không đến à?

Lắc đầu uể oải, Khiết Tường trả lời:

- Giá như anh ta có thể giúp mình điều gì đó!

Ái My lên tiếng ngay:

- Không đến cũng đúng. Hẳn ta đến với chị đâu phải thật lòng. Em vừa được biết hẳn cũng là một kẻ phá sản thôi. Cũng may chị còn tỉnh táo để lựa chọn. Nếu không, trước sau gì hẳn cũng phá sản của chị Khiết Tường mà thôi!

Nghe Ái My nói, Yến Lan trách móc:

- Trời! Thế sao Ái My không nói sớm. Đợi đến giờ mới lên tiếng vậy?

- Thì tại... em cũng mới biết hôm qua thôi mà. Nhưng vì chỉ là nghe nói thôi chưa chắc chắn. Hôm nay thấy hẳn không đến mới hiểu rõ.

- Thật khốn nạn! - Yến Lan rửa thềm.

- Cũng may cho Khiết Tường đã chọn người khác.

Nước mắt Khiết Tường lăn dài trên má:

- Thì đã sao chứ!

- Khiết Tường!

Mọi người nhìn Khiết Tường ái ngại. Cô bé vẫn sụi sùi:

- Cuối cùng thì cũng có ai bên mình giúp đỡ đâu.

Ái My nhanh miệng cướp lời:

- Chị muốn nói tới anh Bill phải không?

Ánh mắt Khiết Tường thoáng nhìn xa xăm. Giọng Ái My vẫn leo leo:

- Đúng thật tên Bill này cũng quấy. Bây giờ xuất hiện được rồi. Còn chờ gì...

Yến Lan véo vào hông Ái My đau điếng:

- Á, đau!

Khiết Tường tròn mắt:

- Sao thế Ái My?

Nhìn ánh mắt ra hiệu của Yến Lan, Ái My vờ vĩnh:

- Ô... à... không có gì ạ. Kiến căn thôi!

Yến Lan kéo tay Ái My ra phía sau, miệng cô giả lả:

- Không biết thì đâu có tội. Anh Bill đang cách đây nửa vòng trái đất...

Mắt Khiết Tường rơm rớm:

- Cũng biết vậy, nhưng sao vẫn thấy xót xa... giá như... giờ này có ai cùng gánh vác...

Phi Hùng lên tiếng:

- Thì đã có tụi này. Nếu cần gì, Khiết Tường cứ lên tiếng.

- Cảm ơn các bạn đã bên cạnh mình!

Yến Lan nhẹ nhàng nắm đôi tay khăng khieu của Khiết Tường:

- Khiết Tường có dự định gì chưa?

Khiết Tường lắc đầu, đôi mắt như vô hồn:

- Chỉ trong một ngày, mình đã mất tất cả.

Ôm Khiết Tường vào mình, Yến Lan xót xa:

- Khiết Tường! Hãy cố gắng lên, chúng tôi vẫn bên cạnh Khiết Tường.

Khiết Tường bầu chặt tay bạn.

- Cảm ơn mọi người... Trước mắt, để xem ba Khiết Tường như thế nào đã. Sản nghiệp danh hiệu nhà mình đã tiêu tan cả, giờ mình chỉ mong trả hết số nợ rồi cùng ba... sống một đời thật bình thường...

Có lẽ nhất thời Khiết Tường nghĩ quản thế chứ từ trước đến nay có bao giờ cô bị quan đến mức bỏ mặc thương hiệu.

Ông Khiết Thanh có dấu hiệu tỉnh lại. Cả bọn mừng rơn nhất là Khiết Tường.

- Ba! Ba đã tỉnh rồi! Con là Khiết Tường nè ba!

Mắt ông từ từ mở to nhưng có vẻ hoảng sợ lo lắng. Bất thần, ông ngồi bật dậy:

- Chết rồi! Tìm thằng Vũ Nguyên nhanh lên!

Khiết Tường lo lắng:

- Ba! Tìm anh ta để làm gì?

Ông nắm chặt tay cô mắt lờm lờm:

- À! Tại con tất cả! Vì con mà thằng Vũ Nguyên bỏ ba... ba mất tất cả rồi! Mau mau tìm thằng Vũ Nguyên về giúp ba!

- Trời ơi! Ra nông nổi này mà ba vẫn còn nhớ đến con người bội bạc ấy!

Ái My thấy bất an, cô nắm lấy tay ông Khiết Thanh hỏi khẽ:

- Bác Thanh, bác có nhận ra con không?

Nhìn đám đông người, ông càng hoảng sợ:

- Mấy người! Mấy người đến đây để làm gì? Tôi không thiếu nợ ai hết! À, định dụ dỗ tui nữa phải không?

Ông chộp lấy tay Khiết Tường nắm chặt:

- Khiết Tường! Chính họ đó, họ lừa gạt ba đó. Con đuổi họ đi đi.

Phi Hùng biết rằng ông Khiết Thanh đã bị kích động đến loạn trí. Anh liền lên tiếng:

- Khiết Tường!

- Gì thế anh Phi Hùng?

- Có lẽ... chúng ta cần để bác nghỉ một lúc. Trông bác có vẻ rất căng thẳng!

Khiết Tường nhìn chăm chú vào đôi mắt sợ hãi của ba mình. Càng lo sợ, cô càng siết chặt tay khiến ông Khiết Thanh càng hoảng hốt.

- Ba... lẽ nào... Không! Không thể như thế được!

Khiết Tường quay sang nắm chặt tay Phi Hùng rên rỉ:

- Anh Phi Hùng nói đi. Ba Khiết Tường không sao mà, phải không anh?

Phi Hùng vỗ đầu Khiết Tường nhe nhệ:

- Có lẽ... cũng nên nhờ bác sĩ kiểm tra lại, Khiết Tường ạ!

Yến Lan hưởng ứng lời chồng:

- Phải đó Khiết Tường. Hy vọng là chẳng sao... Bác Thanh sẽ không sao đâu mà!

Khiết Tường nức nở:

- Ba mà có làm sao chắc mình chết mất.

Phi Hùng đã quay trở lại cùng bác sĩ. Sau khi giám định kết quả đã rõ ràng. Khiết Tường vô cùng đau khổ.

Bill đã trở lại Việt Nam. Đi với anh còn có một người bạn làm ăn khác tên là Michael.

Như lời đã hứa, họ tìm đến nhà Ái My trước sự ngỡ ngàng của cô:

- Ô kìa, anh Bill!

- Chào Ái My!

- Anh trở lại đây khi nào? Anh đã gặp chị Khiết Tường rồi chưa?

- Tôi mới xuống sân bay. Đây là bạn tôi Michael. Anh ấy cũng rất yêu Việt Nam.

- Vâng, chào anh Michael. Hân hạnh được biết anh.

- Rất vui được làm bạn với Ái My.

Cô bé ngượng đỏ mặt khi nhớ đến lời hứa của Bill dạo trước. Chợt cô giật mình khi nghe Bill hỏi:

- Có chuyện gì đang xảy ra vậy Ái My? Tôi không tìm được Khiết Tường.

- Ấy chết! Làm sao mà anh gặp được chị ấy chứ! Mọi sự đã thay đổi cả rồi.

- Sao? Sự tình như thế nào hả Ái My?

Tiếng Ái My thở dài:

- Chuyện rất dài dòng. Nhưng tóm lại có lẽ chị ấy đang rất cần anh.

Bill hỏi dồn:

- Bây giờ cô ấy đang ở đâu?

- Bệnh viện tâm thần.

- Sao? Tại sao lại ở đây?

- Bác Thanh bị cú sốc sau khi thua lỗ trong làm ăn. Chị ấy phải vào chăm sóc cho bác.

- Chúa ơi! Đến nông nỗi này sao? Tôi phải đến đây ngay thôi.

Ái My viết cho anh địa chỉ trên mảnh giấy. Bill nhanh tay chộp lấy mảnh giấy ghi địa chỉ rồi đi nhanh, bỏ quên lại người bạn đồng hương của mình. Nhưng đó lại là cơ hội để Ái My và Michael tìm hiểu nhau...

...

Bill đến bên giường bệnh khi Khiết Tường còn đang chăm chú canh giấc ngủ cho ba cô. Ông Khiết Thanh giờ khó tìm được một giấc ngủ yên lành, bởi cơn giật mình của ông lúc nào cũng lo sợ và hốt hoảng. Có lúc ông mở mắt trằn trằn nhìn Khiết Tường, không nghĩ ngợi gì rồi lại nhắm mắt thiếp ngủ...

Bill đến bên cạnh Khiết Tường nhẹ đặt tay lên vai cô, khe khẽ gọi:

- Khiết Tường...

Cô ngược nhìn Bill mắt ngân ngấn lệ:

- Anh Bill!

Và đột nhiên cô bật khóc, khóc nức nở.

Bill ôm cô vào lòng thổn thức:

- Anh xin lỗi vì đã không về kịp...

Cô ngược mắt nhìn anh dò hỏi:

- Anh biết cả rồi sao?

Bill gật đầu xác nhận:

- Phải! Ái My đã nói cho anh rõ.

Giọng Khiết Tường có vẻ lạnh lùng pha chút hờn dỗi:

- Anh có lỗi gì đâu cơ chứ? Đây là việc riêng của gia đình em kia mà!

Bill tròn mắt:

- Coi kìa! Khiết Tường, em đừng nói thế khiến anh càng cảm thấy có lỗi.

- Lỗi à! Anh cũng biết thế sao?

Khiết Tường im lặng, cổ họng nghẹn nghẹn. Phải! Giá như lúc ấy có Bill thì tinh thần cô không đến nỗi suy sụp hoàn toàn như bây giờ. Mọi thứ đối với cô giờ đây dường như vô nghĩa.

Thấy Khiết Tường vẫn lặng im, Bill cảm giác bất an:

- Khiết Tường! Em không muốn biết vì sao anh về nước à?

Cô phùng má:

- Không!

- Vì sao?

- Đó là việc riêng của anh.

- Và... em cứ giận anh.

- Không.

- Thật à?

- Tất nhiên. Có gì để mà giận kia chứ.

Biết Khiết Tường giận dữ mà nói thế, Bill nhẹ nắm tay cô nói khẽ:

- Anh hiểu Khiết Tường ạ! Nếu ở địa vị của em, anh cũng sẽ làm như thế. Nhưng em hãy thông cảm cho anh, gia đình anh có việc gấp.

Khiết Tường tức khí:

- Gấp ư? Đến nỗi không liên lạc lấy một câu à? Cứ để người ta mong chờ từng phút.

- Anh xin lỗi!

- Còn lỗi phải gì nữa mà xin chứ!

- Không, nếu biết hoàn cảnh của anh, anh tin em sẽ thông cảm ngay.

Giọng Bill chùng xuống khiến Khiết Tường ái ngại. Cô cúi đầu im lặng như chấp nhận lắng nghe.

Bill ngần ngại nói:

- Bà anh... vừa qua đời.

Khiết Tường thẳng thốt:

- Anh nói sao Bill?

- Anh phải về gấp vì lúc ấy... bà đang hấp hối... và anh phải ở lại dự lễ tang của bà.

Đó là một mất mát. Thế ra, bấy lâu nay cô đã trách lầm Bill mất rồi.

Khiết Tường ái ngại nhìn Bill với ánh mắt hối hận:

- Em...

Cô muốn thốt lên lời xin lỗi nhưng cổ họng cứ ứ lại, Khiết Tường không nói nên lời.

Bất giác, cô ôm chầm lấy Bill và con tim thổn thức. Cuối cùng Bill đã trở lại. Anh không rời bỏ cô đột ngột như cô đã tưởng. Anh không bỏ mặc cô ít nhất là lúc này. Cô nghĩ đến Vũ Nguyên và càng thấy thương Bill. Quả đúng trong lúc khó khăn mới biết ai là bạn. Phải cố gắng lắm Khiết Tường mới nói thành lời:

- Bill! Xin lỗi anh!

Bill đưa tay lên môi Khiết Tường, giọng nhẹ nhàng:

- Không! Chúng ta không ai có lỗi gì... Chỉ tội cho em phải đương đầu với sóng gió một mình. Chắc em đang khổ sở lắm!

Như nói đúng nỗi đau, Khiết Tường òa khóc nức nở.

- Em khổ quá, anh Bill ạ!

Bill vuốt nhẹ mái tóc Khiết Tường vỗ về:

- Không sao đâu Khiết Tường đã có anh bên cạnh, chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua khó khăn này, em nhi!

Giọng Khiết Tường đau khổ:

- Phải làm sao đây chứ? Anh xem! Ba em giờ nửa mê nửa tỉnh, cơ nghiệp tài sản tiêu tan trong phút chốc, chúng ta còn có thể làm gì được nữa hả Bill?

- Rồi chúng ta sẽ vượt qua thôi. Em cứ tin anh!

Giọng Bill chắc chắn. Nhưng có vẻ chưa lấy làm tin tưởng, cô cất tiếng thờ dài:

- Em cũng muốn tin như thế!

Bill cũng hiểu suy nghĩ của Khiết Tường. Nhưng mọi việc còn phía trước, anh cũng chưa vội vàng. Bill cố nói lảng đi:

- Ba em ra sao rồi?

- Bác sĩ bảo ba đã khá hơn, nhưng có thể phải cần một thời gian dài nữa.

- Bây giờ em có dự định gì không?

- Trước mắt em, không còn lối nào cả. Tương lai mờ mịt.

- Phải có niềm lạc quan để sống chứ Khiết Tường.

Cô gái gượng cười:

- Thì em vẫn đang sống đây thôi!... Còn anh, anh đã dự định gì chưa?

Bill tròn xoe mắt:

- Dự định gì?

- Ờ... thì... bao giờ anh sẽ về Chicago mãi mãi? Hoặc bao giờ anh sẽ rời xa em?

Giọng Bill thảng thốt:

- Kìa, Khiết Tường! Sao em lại nói thế?

Khiết Tường nửa đùa, nửa thật:

- Giờ thì em không còn đủ tiền để thuê anh làm vệ sĩ nữa rồi!

Bill phì cười:

- Được làm vệ sĩ của em, không công, anh cũng tình nguyện.

Lờm Bill tình tứ, Khiết Tường nói mĩa:

- Và rồi để nhìn nhau khỏi cần ăn gì cả.

Bill hơi khó hiểu, anh nhú mày như muốn hỏi. Khiết Tường bật cười:

- Không hiểu à? Không đi làm, chúng ta lấy gì để sống chứ?

Mắt Bill sáng lên:

- Hay lắm! Em dùng từ hay lắm! Chúng ta... phải rồi! Từ nay chúng ta sẽ cùng đương đầu với sóng gió, Khiết Tường nhé!

Khiết Tường xúc động, giọng cô nhẹ nhàng:

- Bill! Anh đã suy nghĩ kỹ chưa? Có thật đến bây giờ anh vẫn muốn... cùng em...

Giọng Khiết Tường nghèn nghẹn. Chưa kịp nói dứt câu, Bill đã đặt lên môi cô một nụ hôn ấm áp:

- Khiết Tường! Nếu yêu anh, đừng bao giờ nghĩ về anh như thế. Đó sẽ là một sự thật xúc phạm đối với anh, em biết không?

Khiết Tường không biết nói gì trong khi con tim mình thổn thức:

- Em xin lỗi...

Bill mỉm cười và hít một hơi thật sâu, nói như ra lệnh:

- Được rồi. Chúng ta không bàn về việc ấy nữa.

Và anh nắm chặt tay người yêu động viên:

- Hãy lạc quan lên nào! Rồi chúng ta sẽ vượt qua tất cả. Ba em sẽ lành bệnh. Và... chúng ta sẽ còn phải chăm lo cho một bầy trẻ...

Khiết Tường trở mắt thẳng thốt:

- Một bầy trẻ... nheo nhóc à?

- Sao lại nheo nhóc?

- Bởi mẹ chúng đã... trắng tay!

Bill xoa tay:

- Không đâu! Em cứ tin ở anh.

Nói rồi, Bill ôm Khiết Tường vào lòng vỗ về.

Đó là phút giây mà bấy lâu Khiết Tường mong đợi. Cô ngã đầu vào vai Bill để thấy tâm hồn mình nhẹ nhàng thanh thản hơn bao giờ.

- Cảm ơn anh. Cảm ơn anh rất nhiều, anh Bill.

- Vì việc gì?

- Ít nhất anh cũng không bỏ rơi em lúc này.

- Vậy... em có nhận lời... làm bạn gái anh không?

Khiết Tường nhìn Bill trêu mếu:

- Bill! Anh là một người tốt. Em rất may mắn khi gặp anh.

Bill ra vẻ e dè:

- Em không ngại gia cảnh của anh nữa chứ?

Khiết Tường buồn vu vơ:

- Anh nghĩ rằng em đã lo nghĩ đến gia cảnh anh sao? Hai kẻ trắng tay không đến với nhau được à?

Bill mỉm cười hài lòng, áp vào má Khiết Tường và tìm rộn rã một niềm hạnh phúc.

- Cảm ơn em!

Và có lẽ hai người họ cũng chỉ cần có thế. Họ sinh ra chỉ để chờ nhau và của riêng nhau.

Trong giây phút thiêng liêng ấy Khiết Tường chợt nhớ đến những kỷ niệm đẹp lần đầu gặp Bill và đó cũng là những va chạm đầu đời của cô.